

23 НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ТРОЙЦІ

(Лк.8, 5-15)

В ім'я Отця, і сина, і Святого Духа.

Христос серед нас.

Дорогі брати і сестри!

Сьогодні ми чули слова Господа Бога нашого про сіяча і про зерно яке впало на добру землю, себто зерно яке впало на щире серце правдивого християнина і дало великий урожай.

Кінчається жовтень, і саме в місяці жовтні український народ відзначає дуже важливі дати переплетені з Великими Сіячами нашої Святої Помісної Церкви.

14-го жовтня 1921-го року, якраз на Свято Святої Покрови був скликаний в Києві Перший Всеукраїнський Православний Церковний Собор Української Автокефальної Православної Церкви, де відродилась Національна Церква, з основними засадами автокефальності, тобто незалежності, соборноправності і українізації, покликавши на її керівника отця Василя Липківського.

На Всеукраїнський Собор прибуло 472 делегати з усіх частин України. Серед делегатів було 64 священників, вчителів, видатних вчених і працюючих селян.

Всі члени Собору зібралися в ім'я Христа, для вирішення справ про життя Церкви в українському народі.

Одногосно обрано на Митрополита Київського і всієї України протоієрея Василя Липківського, а хіротонія відбулася в Софійському Соборі 23-го жовтня 1921-го року.

Українська Церква, за довгі віки поневолення, нарешті, знайшла Сіяча Незалежної Церкви, символа єднання віками поневоленого і пробудженого українського народу.

Дорогі брати і сестри, ми ніколи не повинні забувати нашого Сіяча Великомученика Митрополита Василя Липківського і його послідовників. Відродження Помісної Української Православної Церкви була, є і завжди буде найбільша мета Українського народу.

Ворог-окупант України не міг простити подвиги Вірного Сина Українського народу і силою знищив Великомученика Митрополита Київського і всієї України Василія (НКВД видало приказ розстріляти Митрополита 27-го листопада 1937-го року в 12-ій годині ночі), також комуністична влада знищила 34 єпископів, понад 3000 священнослужителів та мільйони вірних Української Церкви. Тепер їхні душі радуються в нетлінному й вічному Царстві Небесному і дивляться з Висоти на нас убогих, отих рабів німих, дивуючись чому деяке посіяне

зерно навіть на доброму ґрунті похилилось і починає висихати.

Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату радіє, що більшість зерна посіяного Великим Сіячем Української Церкви не впало край дороги чи під камінь, а воно вкорінилося в серцях кращих дітей українського народу і принесло зрілий урожай послідовників Митрополита Василя Липківського: Митрополита Миколу Борецького, Митрополита Івана Павловського, Митрополита Іоана Теодоровича, Патріарха Мстислава, Патріарха Володимира і Патріарха Філарета.

Сьогодні ми переходимо період випробування нашої Святої Церкви, ми стоїмо на роздоріжжі сумних заколотів, розділення і зради. Сьогодні Українська Православна Церква розшматована на безліч юрисдикцій – духовенство величає себе дійсними пастирями, але багато з них є простими наймитами.

“Хто не дверима входить в овечу кошару, а перелазить деінде, той злодій і розбійник!” – тобто наймит говорить Ісус Христос.

Але по чому, по яких прикметах можна відрізнити справжнього доброго пастиря від злодія чи розбійника?

Я є двері, каже Христос, через Мене, коли хто прийде до овець, той і для себе буде мати спасіння і спасе овець своїх. Отже, тільки той дійсний пастир, хто приходить до своєї Церкви, до своєї громади, через Христа. Бо Сам Ісус Христос сказав: “Не ви Мене вибали, але Я вибрав вас і настановив вас, що ви йшли і користь давали” (Ін.15,16).

Господь Бог наш Ісус Христос дуже чітко і ясно визначив, що тільки той є достойний бути пастирем Церкви, хто обраний Церквою і запрошений на пастирське служіння голосом Церкви.

Виборче право – це одно з головних принципів нашої Помісної Церкви: кожна парафія сама обирає собі священика, кожна єпархія сама обирає собі єпископа, і Українська Православна Церква сама, без чужинецького впливу, обирає собі Патріарха.

Правдиві пастирі нашої Святої Церкви запрошені на своє служіння голосом Церкви, голосом Христа і всі вони увійшли в Церкву через двері – через Христа.

Ісус Христос навчає нас як відрізнити дійсного пастиря від наймита, Він говорить. “Добрий пастир душу свою покладе за вівці. А наймит, як він не пастир і йому вівці не свої та й утікає і байдуже йому про вівці”.

Добрим Пастирем вважає Христос Самого Себе, бо Він дійсно поклав Свою душу за овець. Тільки Він, Пастир Добрий, прийшов на цей світ, щоб усіх овець зібрати до одного гурту, щоб всіх з’єднати в одно стадо під одним Пастирем.

Але той пастир, який призначається зверху, є тільки наймит, для нього його громада є чужа, ніякого тісного зв’язку він з нею не має.

І коли ми стоїмо на роздоріжжі вибору, без жодного сумніву, нам стає

дуже ясно, що ми хочемо йти по тій дорозі, яка веде до самопізнання, самовизнання.

Ми хочемо йти по тій дорозі, хоча і ненайпростішій, але яка веде увесь український народ до остаточної мети, мети наших батьків та прадідів - молитись в незалежній Українській Православній Церкві разом з незалежним українським народом українською мовою.

Правдиві є ті пастирі, коли під загрозою небезпеки, під загрозою наклепів, під загрозою переслідування, під загрозою страждань переносять час випробування і безупинно крокують по правдивій дорозі.

Дорогі брати і сестри! Наша Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату є всенародно-соборноправна і від самої нашої Святої Церкви залежить, щоб у ній були дійсні пастирі, а не наймити.

Будемо ж благати Господа Бога нашого і Його дійсного Доброго Пастиря, щоб Він змилювався над нашою Церквою і Сам голосом Церкви закликав до нас тільки щирих, свідомих і самовідданих пастирів.

Амінь.

В ім'я Отця, і сина, і Святого Духа.

Христос серед нас.